

de radikale og forlangt Virak fra dem, maatte han være gaaet langt videre. Jeg har i mange Henseender Sympati for Forslaget, jeg kan slutte mig til § 1, idet det forekommer mig at være temmelig haardt, naar fattige Elever i Skolerne ikke kunne faa den Mad, der tillaves i Skolerne. Den til Grund for § 1 liggende Tanke forekommer mig meget human. — Derimod maa jeg absolut stemme mod § 2, idet denne Paragraf forekommer mig aldeles unødvendig. Vi have i de senere Tider i det hele en Tendens til at komme bort fra den fortræffelige Lovgivning, vi have i Kommunalloven, hvorefter man paa Landet skal spørge Amsraadet og i Købstæderne Indenrigsministeren om Tilladelse til visse Udgifter. En saadan Tilladelse nægtes næsten aldrig fra Amsraadets Side. Jeg har i mange Aar siddet i et Amsraad, og jeg tror, det kan siges at være uendelig faa Gange, at der er sagt Nej til et Sogneraad angaaende sligt. Jeg har en Følelse af, at det er overordentlig heldigt for Sogneraadene at have denne lille Brems, naar der kommer ny Forlangender frem af den Art, da at skulle henvende sig til Amsraadet. — Selve Lovforslaget forekommer mig, som sagt, at være human, men jeg maa anbefale at stemme mod § 2.

Rottbøll: Da vi i 1899—1900 havde et Lovforslag om dette Emne til Behandling, var det deri overladt til Kommunerne at bestemme, hvorvidt de vilde afholde en saadan Skolebespisning; de kunde gøre det uden at tage Hensyn til Børnenes Trang, og uden at den Hjælp, der derved ydedes Forældrene, skulde betragtes som Fattighjælp. Jeg var en bestemt Modstander af det da foreliggende Lovforslag. Der var tidligere fremkommet fra socialdemokratisk Side et Forslag, jeg tror i 1898—99, hvorved det blev paalagt det offentlige som Pligt at foretage en saadan Bespisning. Forslaget fra 1899—1900 var for saa vidt et Fremskridt, som det gav Kommunerne en Ret dertil; men allerede denne Ret kunde efter min Mening misbruges i allerhøjeste Grad. Jeg var den Gang mod Forslaget nærmest af to Grunde. Man vilde derved, forekom det mig, tage Ansvarret bort fra Forældrene og efterhaanden lægge det over paa Kommunen. Og hvorfor skulde man blive staaende ved Bespisning, naar man overhovedet tog Ansvarret fra Forældrene? Man kunde da lige saa godt gaa videre og sige: Børnene lide under daarlige Klæder, under daarligt

Fodtøj, og saa kunde man ogsaa der tage Ansvarret bort fra Forældrene og lægge det over paa Kommunen. Derfor var jeg med til at vedtage en Dagsorden, der forkastede Forslaget. — Min anden Grund var den, at der ikke var nogen Trang ude paa Landet til en saadan Lov. Man stillede Spørgsmaal til Landkommunerne desangaaende, og af Besvarelserne fremgik det, at der i og for sig ikke var nogen Trang dertil. Spørger man, om Trangen da nu er større til en saadan Lov, tror jeg det ikke. Jeg tror ikke, der i og for sig er nogen Trang til en saadan Bespisning i Landkommunerne. Men i Kjøbenhavn og Købstæderne kan Trangen paa enkelte Steder være ret stor, og det forekommer mig derfor, at der maaske kan være Grund for den højtærede Minister til at komme med et saadant Forslag. Det foreliggende Forslag adskiller sig jo ogsaa i saa væsentlig Grad fra det, der forelaa for to Aar siden, at det — om jeg saa maa sige — er et helt andet Forslag. Der gives her Kommunerne en Ret til at uddele den Mad, der laves i de Skoler, hvor kvindelig Husgerning er indført som Skolefag, til de Børn, man mener er trængende dertil. Det forekommer mig derfor at være en fuldkommen rimelig og naturlig Forholdsregel, der findes i § 1.

I § 2 bestemmes det, at Kommunerne ikke maa yde mere til de Foreninger, der støtte en saadan Bespisning af fattige Børn i Skolerne, end den private Forening selv tilskylder, medmindre de faa Amsraadets Samtykke for Landkommunernes Vedkommende. Ogsaa denne Paragraf finder jeg, man kan gaa ind paa. Det viste sig under Omtalen af det forrige Lovforslag, at der i ganske enkelte Landkommuner havde vist sig Trang til en saadan Bespisning, og i saadanne Landkommuner kan det være meget rimeligt, at man støtter den private Velgørenhed paa den Maade, her er foreslaet. Jeg er ikke ganske enig med den sidste ærede Taler i, at man ikke skal kunne overlade Landkommunerne at paatage sig en saadan Udgift uden Amsraadets Samtykke, idet jeg ganske simpelt gaar ud fra, at i saadanne Tilfælde vil Amsraadets Samtykke altid blive givet, og at der ikke er nogen særlig Grund til at hænge sig i, at Amsraadets Samtykke altid skal erhverves til Udgifter af den Art. — Der fremkom en Betænkelse fra det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Johnsen) om, at der ikke var nogen Bestemmelse om, at man i Kjøbenhavn og Købstæderne skulde have noget Sam-